

Naj iz mene teče kri,
srčna kri, ki vse poteši.

Moje nemaziljeno telo
naj žene in angeli razbičajo.

BOGOMIL FATUR

SONET SKRITOSTI

Zakrij me, vsega me zakrij,
čez mojo srčno stran dlani položi,
črne strune obupov razoroži,
mi v dušo vina hrabrih nalij.

Ljuba, ne veš, kako bridko boli,
kadar se dnevi kot žgoči noži
zabadajo vame, kot biči božji
padajo name brez spanja noči.

Brani me, bodi mi mogočen ščit,
tesnobi, nemirom varno zatočišče,
naj se prihajam vate radostit

ljuba, kot vernik v večno svetišče.
Ko vzame naju v svoje prgišče
Bog, naj kot biser v školjki bom skrit.

JOŽE KASTELIC

PASTIRICA

Ko si me k ognju klicala,
o pastirica,
so mi zavidali bratje,
so mi preganjali črede,
moj stan poteptali.
Na mojem samotnem ležišču
so mnogi bedeli do jutra.

Ko si me sklicala k ognju,
 o pastirica,
 sem bil pozabil na brate;
 pozabljene črede so pasli
 in v stanu plesali
 tuji ljudje.
 O Bog, na moje belo ležišče
 so mnogi v dvoje omahovali.

Ti pa si me sklicala k ognju,
 o pastirica,
 k ognju samotnemu
 sredi noči.
 Črede so v krogih ob nama polegale,
 kruh sva sveto razlomila,
 iz keliha srknila vino.
 Potem pa so zvezde zaspale, zvezde,
 potem se je svet umaknil, umaknil,
 midva sama sva bila vse —
 sva bila vse.

Ko si me sklicala k ognju,
 o pastirica,
 sem bil preziral brate,
 obrnil se od njih.
 Sedaj pa vem, da tudi ti ne misliš
 svet sovražiti do konca,
 sedaj pa vem, da hočeš
 prižigati ognje z menoj
 in klicati vso našo družino Adamovo
 k njim.